

Sygn. akt VI P 149/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2019 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko G. C. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...)

o ustalenie wypadku przy pracy, odszkodowanie za szkodę oraz wynagrodzenie

orzeka:

1. oddala powództwo.
2. zasądza od powoda J. S. na rzecz pozwanego G. C. kwotę 1.455,00 złotych (jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt pięć 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 149/19

UZASADNIENIE

J. S., pozewem z dnia 11 marca 2019r. (data nadania), skierowanym przeciwko G. C. wniósł o zasądzenie wyrównania wynagrodzenia za okres od 1 maja 2016r. do 3 czerwca 2016r. w kwocie po 744,28 zł, ustalenie, że wypadek z dnia 4 maja 2016r., któremu powód uległ był wypadkiem przy pracy, a także zasądzenie kwoty 49.255,72 zł tytułem odszkodowania za niedopełnienie obowiązków pracodawcy zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego w terminie i za niezapłacenie składki na ZUS, skutkujące utratą świadczenia chorobowego wypadkowego za okres od 4 czerwca 2016r. do 4 czerwca 2017r.

Uzasadniając swoje stanowisko podał, że zawarł umowę o pracę z G. C., którą świadczył od 1 maja 2016r. W dniu 4 maja 2016r., podczas wykonywania obowiązków pracowniczych uległ wypadkowi samochodowemu. Wyjaśnił, że pozwany sporządził protokół wypadku w drodze do pracy, pomimo tego że nastąpił przy wykonywaniu obowiązków zawodowych. Pozwany zgłosił powoda do ubezpieczenia społecznego dopiero w czerwcu 2016r. Decyzją z dnia 29 grudnia 2017r. organ rentowy stwierdził, że J. S., jako pracownik u płatnika składek G. C. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 1 maja 2016r. do 5 czerwca 2017r. Dodatkowo ZUS zobowiązał powoda do zwrotu kwoty 40.642,62 zł tytułem nienależnie pobranego zasiłku. Powód podkreślał, że zgłoszenie do ubezpieczenia miesiąc po terminie było działaniem bezprawnym.

(pozew – k. 1-3v)

G. C. w odpowiedzi na pozew z dnia 5 kwietnia 2019r. (data nadania) wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że dzień 4 maja 2016r. był drugim dniem powoda w pracy, przy czym w pierwszym dniu powód odbywał szkolenie z zakresu zasad bezpieczeństwa i higieny pracy. W dniu wypadku powód zakończył pracę o godz. 12:00 i podróżując taksówką do domu uległ wypadkowi komunikacyjnemu. Do wypadku doszło zatem w drodze z pracy, a nie w trakcie wykonywania obowiązków pracowniczych. Jednocześnie pozwany podkreślił, że powód został zgłoszony przez pozwanego do ubezpieczenia emerytalno-rentowego oraz zdrowotnego od dnia 1 maja 2016r. Wyjaśnił ponadto, że nie ponosi odpowiedzialności za wydaną przez ZUS decyzję o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym przez powoda.

(odpowiedź na pozew – k. 15-19)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. S. zawarł z pozwanym G. C., prowadzącym działalność gospodarczą (...) z siedzibą w W. umowę o pracę na czas określony od 1 maja 2016r. do 1 maja 2018r., na mocy, której powód miał zostać zatrudniony na stanowisku konserwatora. Praca miała być świadczona przez 8 godzin dziennie w W. przy ul. (...) w prowadzonym przez pozwanego hostelu. Do zadań powoda zgodnie z treścią umowy miała należeć konserwacja i drobne naprawy instalacji elektrycznej, centralnego ogrzewania, wodno-kanalizacyjnej, ogólnobudowlanej i urządzeń technicznych.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy miało wynosić 1.857,07 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę na czas określony – k. 22-25; zakres czynności – k. 26; oświadczenie pracownika o zapoznaniu się oceną ryzyka zawodowego – k. 27; zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach – k. 20; zeznania świadka M. S. – nagranie rozprawy z 16 lipca 2019r. od 00:20:44 do 00:35:12; świadectwo pracy – k. 8-9)

Umowa o pracę miała obowiązywać od 1 maja 2016r., czyli w dniu ustawowo wolnym od pracy. W dniu 2 maja 2016r. powód miał przejść szkolenie z zakresu zasad bezpieczeństwa i higieny pracy. Dzień 3 maja 2016r. był także dniem wolnym od pracy. Dopiero w dniu 4 maja 2016r. powód miał rozpocząć na rzecz pozwanego pracę na stanowisku konserwatora.

(dowód: zeznania pozwanego – nagranie rozprawy z 24 października 2019r. od 01:05:00 od 01:29:09; umowa o pracę na czas określony – k. 22)

Przed przystąpieniem powoda do pracy w dniu 2 maja 2016r. zostało przeprowadzone szkolenie wstępne w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, a także w dniu 2 maja 2016r. zostało wydane orzeczenie lekarskie nr 4/5 z 2016r. wskazujące na zdolność do pracy powoda.

(dowód: karta szkolenia wstępnego z 2 maja 2016r. – k. 32-33; orzeczenie lekarskie – k. 34)

Osobą odpowiedzialną za przygotowywanie oferty handlowej pozwanego była A. Ł. zatrudniona na stanowisku menagera. Powód nie miał dostępu do bazy danych, znajdującej się na recepcji, ani do teczek klientów, znajdujących się w sejfie. Powód nie dysponował ofertą pozwanego.

Pozwany nigdy nie prowadził zielonych szkół. Jego obiekt świadczy usługi krótkoterminowego lub długoterminowego zakwaterowania. Hostel nie posiada kuchni, organizuje catering wcześniej zamówiony. W obiekcie nie ma sali, w której mogłyby być prowadzone zajęcia. Obiekt nie znajduje się w miejscu atrakcyjnym dla wycieczek.

(dowód: zeznania świadka A. Ł. – nagranie rozprawy z 24 października 2019r. od 00:03:47 do 00:25:01; zeznania pozwanego – nagranie rozprawy z 24 października 2019r. od 01:05:00 od 01:29:09)

W dniu 4 maja 2016r. powód ok. godziny 12:00 wezwał taksówkę, aby wrócić do domu do R., gdzie ok. godz. 14:00 doszło do wypadku komunikacyjnego – zderzenia taksówki z samochodem osobowym.

(dowód: wyjaśnienia poszkodowanego w wypadku z dnia 14 lutego 2017r. – k. 30; wyjaśnienia świadka wypadku – k. 31; karta wypadku w drodze do pracy lub z pracy z 10 kwietnia 2017r. – k. 28-29; zeznania świadka M. K. – nagranie rozprawy z 16 lipca 2019r. od 00:35:49 do 00:50:41)

Powód wcześniej był zatrudniony w spółce (...) sp. k. na stanowisku recepcjonisty. W okresie poza sezonowym (od października do kwietnia) zajmował się poszukiwaniem klientów dla spółki.

Na początku maja 2016r. powód skontaktował się z K. Ł. w celu ustalenia terminu spotkania. Spotkanie odbyło się w parku w W. w drugiej połowie maja 2016r. Powód nie przedstawił K. Ł. żadnej oferty na piśmie.

(dowód: zeznania świadka K. Ł. – nagranie rozprawy z 16 lipca 2019r. od 00:51:25 do 01:14:41; zdjęcia – k. 81-83)

J. S. został zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez pozwanego G. C.. Dokument zgłoszeniowy do ubezpieczeń – ZUS ZUA został nadany w dniu 8 czerwca 2016r., a wpłynął w dniu 15 czerwca 2016r.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 19 września 2016r. organ rentowy wydał zaświadczenie, z którego wynikało, że J. S. został zgłoszony przez pracodawcę do ubezpieczeń społecznych od dnia 1 maja 2016r.

(dowód: zaświadczenie o wypłaconych składkach – k. 5; pismo z dnia 19 września 2016r. – k. 10, 35; pismo wyjaśniające pozwanego do ZUS z 11 września 2017r. - k. 7, 36; listy płac - k. 6, 37-39)

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017r. (...) w W. stwierdził, że J. S., jako pracownik u płatnika składek G. C. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od dnia 1 maja 2016r. do 5 czerwca 2017r.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2018r. Sąd Okręgowy w W. (...) oddalił odwołanie J. S. od decyzji z dnia 29 grudnia 2018r., znak: UBS/RO/1360B/2017.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku, która została odrzucona. Wyrok jest prawomocny.

(dowód: wyrok SO w Warszawie z 28 czerwca 2018r. – k. 68; postanowienie Sądu Apelacyjnego z 13 września 2019r. – k. 111-114)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań powoda J. S., pozwanego G. C., świadków M. S., M. K., K. Ł., A. Ł., a także na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy, oświadczeń stron, co do okoliczności bezspornych, a także wyroku i uzasadnienia w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w W. (...) o XIV U (...).

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków posłużyły Sądowi za podstawę ustaleń faktycznych jedynie w zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Odnosnie zeznań świadka M. S. Sąd miał na uwadze, że jest kolegą powoda i do końca nie był zorientowany w sprawie. Co prawda w pierwszych dniach maja 2016r. udał się z powodem do hostelu pozwanego, gdzie powód miał odebrać jakieś dokumenty, ale nie wiedział dokładnie, co było w teczce. W istocie wskazywał na materiały reklamowe znajdujące się w teczce powoda, ale nie znał szczegółów. Świadek zeznał także, że od powoda dowiedział się, że powód ma poszukiwać klientów, jeżdżąc w delegacje. W tym zakresie swoje zeznania opiera wyłącznie o to, co usłyszał od powoda. Odnosnie powyższych zeznań podkreślić należy, że nie znalazły one potwierdzenia w zgromadzonym

w sprawie materiale dowodowym, w szczególności ich wiarygodności przeczą dokumenty w postaci wyjaśnienia poszkodowanego w wypadku z dnia 14 lutego 2017r. (k. 30), wyjaśnienia świadka wypadku (k. 31), czy karta wypadku w drodze do pracy lub z pracy z 10 kwietnia 2017r. (k. 28-29).

Także zeznania świadka M. K. w zakresie, w jakim wskazywał, że jadąc z powodem taksówką w dniu 4 maja 2016r. powód opowiadał mu o tym, że do R. jedzie załatwić sprawy służbowe, a nadto, że w trakcie podróży powód pokazywał mu folder ze zdjęciami hostelu, nie były dla Sądu wiarygodne. Przede wszystkim Sąd podkreśla, że z doświadczenia życiowego Sądu wynika, że nie wydaje się prawdopodobne, aby po ponad 3 latach od zdarzenia, przypadkowy taksówkarz pamiętał dokładnie, o czym rozmawiał z klientem. Przy tym należy zauważyć, że świadek nie pamiętał innych okoliczności zdarzenia. Świadek zapewne zapamiętał sam wypadek komunikacyjny, ale mało prawdopodobne jest aby potrafił przytoczyć treść konwersacji, tym bardziej, że z jego zeznań wynika, że wcześniej nie znał powoda. Poza tym zeznania świadka przeczą temu, co wynika z jego wyjaśnień złożonych w dniu 14 lutego 2017r. w organie rentowym. Wówczas świadek zeznał, że ok. godz. 12:00 podjechał po klienta, którego miał zawieźć do domu. Nie zeznał wtedy, aby powód jechał załatwiać sprawy służbowe.

Zeznaniom świadka K. Ł. w zakresie w jakim zeznał, że na spotkaniu pod koniec maja 2016r. powód przedstawił mu ofertę noclegową hostelu pozwanego, Sąd odmówił wiarygodności. W tym czasie, bowiem powód przebywał na zwolnieniu lekarskim z uwagi na obrażenia po wypadku samochodowym. Świadek zeznał także, że powód nie przedstawił mu żadnej oferty na piśmie. Należało także mieć na uwadze, że świadek jest dawnym pracodawcą powoda, u którego powód zatrudniony był na stanowisku recepcjonisty, a dodatkowo zajmował się poszukiwaniem klientów. Sam fakt, że powód zajmował się poszukiwaniem klientów u K. Ł., nie świadczy jednak o tym, że tym samym zajmował się u pozwanego. Poza tym, jak wynika z treści zeznań świadka A. Ł., które Sąd uznał za wiarygodne w całości, to właśnie świadek była zatrudniona u pozwanego na stanowisku menagera i zajmowała się promowaniem obiektu. Z jej zeznań wynika także, że to ona była odpowiedzialna za przygotowanie oferty handlowej, a powód nie miał dostępu do bazy danych znajdującej się w recepcji, ani do teczek, które są przechowywane w sejfie. Powód nie dysponował ofertą handlową pozwanego.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powoda J. S. w zakresie, w jakim podał, że został zatrudniony na stanowisku specjalisty ds. marketingu i zajmował się pozyskiwaniem klientów do hostelu, prowadzonego przez pozwanego. Powyższe nie zostało, bowiem potwierdzone w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Nadto Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom powoda oraz pozwanego w zakresie, w jakim podawali, że powód był zatrudniony od 1 maja 2016r. i w rzeczywistości świadczył na rzecz pozwanego pracę. Powyższym twierdzeniom przeczy, bowiem treść wyroku i uzasadnienia Sądu Okręgowego w W. (...) z dnia 28 czerwca 2018r., w sprawie XIV U (...), w którym Sąd ustalił, że strony zawarły umowę o pracę dla pozoru i w rzeczywistości powód nie świadczył na rzecz pozwanego żadnej pracy.

Sąd pominął załączone przez stronę pozwaną wydruki z portalu społecznościowego powoda (k. 40-53), jako niemające znaczenia dla przedmiotowej sprawy. Wydruki stanowią, bowiem wyłącznie zdjęcia powoda z różnych dat, zarówno sprzed zdarzenia z dnia 4 maja 2016r., jak również z okresu po zdarzeniu. Absolutnie nie potwierdzają jednak okoliczności, na jaką zostały powołane, tzn. nie wynika z nich, aby powód wykorzystywał zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego przeznaczeniem. Zresztą nie to było przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy.

Pozostałe zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił, jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one, zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy była zasadność zgłoszonych przez powoda roszczeń o wyrównanie wynagrodzenia za okres od 1 maja 2016r. do 3 czerwca 2016r., ustalenia, że wypadek z dnia 4 maja 2016r. miał miejsce w pracy, a także odszkodowania za niedopełnienie obowiązków pracodawcy zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego w terminie i za niezapłacenie składki na ZUS.

W pierwszej kolejności Sąd przejdzie do ustalenie, czy powód w dniu 4 maja 2016r. uległ wypadkowi przy pracy. Rozstrzygnięcie to będzie, bowiem miało znaczenie dla wszystkich roszczeń powoda.

Na tak postawione pytanie należało odpowiedzieć w sposób negatywny z uwagi na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2018r., na mocy, którego Sąd orzekł, że J. S., jako pracownik u płatnika składek G. C. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 maja 2016r. do 5 czerwca 2017r. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd stwierdził, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w przedmiotowej sprawie miało miejsce faktyczne świadczenie przez J. S. pracy w ramach pracowniczego stosunku pracy. Powód niewątpliwie w dniu 4 maja 2016r. uległ wypadkowi samochodowemu. Brak jednak jakichkolwiek dowodów na to, aby uznać, że faktycznie wykonywał pracę w ramach zawartej umowy z dnia 1 maja 2016r. Zgodnie, bowiem z treścią zawartej umowy, powód został zatrudniony na stanowisku konserwatora. W rzeczywistości, jak twierdzi sam powód miał on zajmować się pozyskiwaniem nowych klientów do zamieszkania i nocowania w hostelu, prowadzonym przez pozwanego. Jak podkreślił Sąd Okręgowy, brak jest wiarygodnych dowodów na to, że w dniu 1 maja 2016r. w ogóle została zawarta umowa o pracę i z dużą dozą prawdopodobieństwa graniczącą z pewnością przyjąć należy, że umowa ta została nawiązana po tym, jak powód uległ wypadkowi samochodowemu w dniu 4 maja 2016r., po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, bowiem do ubezpieczenia społecznego został zgłoszony dopiero w dniu 2 czerwca 2016r., czyli po wspomnianym wypadku. Sąd podkreślił ponadto, że przesłanką zasadniczą, przemawiającą za zawarciem powyższej umowy była chęć skorzystania przez powoda ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego (zwłaszcza chorobowego) w związku z wypadkiem samochodowym w dniu 4 maja 2016r. Ponadto w okresie od zawarcia umowy o pracę, tj. 1 maja 2016r. do 5 czerwca 2017r. brak jest wiarygodnych dowodów przemawiających za faktycznym, rzeczywistym świadczeniem pracy przez powoda. Dla Sądu Okręgowego znamienne było także, że przed zatrudnieniem u płatnika składek powód nie posiadał żadnego innego tytułu do ubezpieczenia, a nadto na jego miejsce nie została zatrudniona żadna inna osoba. Pomimo formalnego zawarcia umowy o pracę, w rzeczywistości powód jej nie świadczył na podstawie tej umowy i dlatego nie podlegał z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Sąd Okręgowy wskazał także, że zawarta pomiędzy stronami umowa o pracę była sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, co po myśli art. 58 § 2 k.c. czyni ją nieważną. Zatrudnienie i ustalenie wynagrodzenia powoda w umowie o pracę nastąpiło z naruszeniem zasad współzycia społecznego, polegającym na świadomym osiągnięciu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu (wyrok Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2005r., III UK 89/05).

W nawiązaniu do powyższych ustaleń Sądu Okręgowego, Sąd meriti wyjaśnia, że zgodnie z art. 365 k.p.c. związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Mocą wiążącą objęte jest to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Moc wiążącą uzyskuje, bowiem rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną i w kolejnym postępowaniu sąd ma obowiązek przyjąć, że istotna z punktu widzenia zasadności żądania kwestia kształtowała się tak, jak to zostało ustalone w prawomocnym wyroku. Związanie stron (oraz wyjątkowo innych osób), o którym mowa w art. 365 k.p.c. oznacza, że inne sądy są związane prejudycjalnie, czyli nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia, niż zawarta w prejudykacie, ale także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych. Jest to tzw. pozytywny aspekt prawomocności materialnej. W rezultacie uprawomocnienia się takiego orzeczenia nikt nie może kwestionować nie tylko faktu jego istnienia, lecz także jego treści i to nawet bez względu na to, czy był, czy też nie był stroną postępowania zakończonego tym orzeczeniem.

Sąd podkreśla ponadto, że umowa o pracę jest czynnością realną, tzn. tylko wówczas wywołuje skutki prawne, gdy dana praca jest faktycznie wykonywana przez pracownika. Znaczenie ma, zatem rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama tylko umowa o pracę (art. 22 k.p.). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa istnienie umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy do uznania, że w istocie strony łączył stosunek pracy. Taka czynność prawna nie korzysta z ochrony prawnej, gdyż została zawarta dla pozoru i po myśli art. 83 § 1 k.c. jest nieważna. Pomimo formalnego zawarcia umowy o pracę, w rzeczywistości powód jej nie świadczył, a jedyną intencją jej zawarcia było uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Także przeprowadzone postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie nie potwierdziło, aby powód zajmował się pozyskiwaniem klientów w hostelu pozwanego. Jedynie świadek K. Ł. zeznał, że pod koniec maja 2016r. spotkał się z powodem, aby ten przedstawił mu ofertę noclegową hostelu. Jednakże powyższe zeznania są dla sądu nieprzekonywujące. Pod koniec maja 2016r. powód przecież rzekomo przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu bardzo złego stanu zdrowia po wypadku samochodowym. Nie jest, zatem prawdopodobne, aby w tym czasie świadczył pracę na rzecz pozwanego. Z racji wcześniejszej znajomości obu panów, spotkanie w ocenie sądu nie miało charakteru pracowniczego.

Uwadze Sądu nie umknęło także, że powód sam przyznał, iż z pozwanym zna się od 2014r., a nadto, że pozwany udzielił powodowi pełnomocnictwa do reprezentowania go w poszukiwaniu nieruchomości po jego przodku. Powód przyznał, że z pozwanym łączyły go kontakty koleżeńskie. Tym bardziej wydaje się prawdopodobne, że w istocie pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o pracę dla pozoru w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z treścią art. 22 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.

Wobec ustalenia, że powód w dniu 4 maja 2016r. nie był pracownikiem pozwanego w rozumieniu art. 22 kp., oddaleniu podlegało roszczenie o ustalenie, że wypadek z dnia 4 maja 2016r. miał miejsce w pracy, a także dalsze roszczenia powoda o wyrównanie wynagrodzenia z tytułu stosunku pracy za okres od 1 maja 2016r. do 3 czerwca 2016r. Powód w tym okresie nie udowodnił, że świadczył pracę na rzecz pozwanego pracodawcy w rozumieniu art. 22 kp. Oddaleniu podlegało również odszkodowanie za niedopełnienie obowiązków pracodawcy zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego w terminie i za niezapłacenie składki na ZUS. Powód zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu – art. 6 kc nie udowodnił przesłanek wynikających z art. 300 kp w związku z art. 415. Zgodnie z treścią tego artykułu kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Z uwagi na to, że charakter stosunku prawnego między powodem a pozwanym miała charakter pozorny, to brak jest przesłanki winy pozwanego oraz związku przyczynowego między winą pozwanego a powstałą szkodą,

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez pozwanego - jako stronę wygrywającą proces - koszty procesu, złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.455,00 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota 120,00 zł (roszczenie o ustalenie) na podstawie § 9 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r., poz. 265), kwota 135,00 zł (wyrównanie wynagrodzenia) na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 2 oraz kwota 1.200,00 zł (odszkodowanie) na podstawie § 9 ust. 1 pkt 5 ww. rozporządzenia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)